

Uit een werk van Alfonsus de Liguori (†1787)*

‘Het was onze Verlosser niet voldoende
 uit liefde zijn leven voor ons prijs te geven.
 Vóór Hij ging sterven,
 drong zijn liefde Hem ertoe
 ons zijn grootste geschenk te geven:
 zichzelf aan ons tot voedsel schenken.
 Die overmaat van liefde,
 die Hem bereid maakte voor ons te sterven,
 dreef Hem tot een nog groter werk dan Hij al gedaan had:
 Hij gaf ons zijn lichaam tot een middel van bestaan’ (Bernardinus).
 ‘In dit geheim heeft Jezus het gewaagd
 te beminnen tot het uiterste.
 Alles wat aan liefde in Hem was stortte Hij uit voor zijn vrienden’ (Guerric).
 Met welk een verlangen hunkert Jezus er naar
 zich met ons te verenigen in dit sacrament.
 ‘Vurig heb Ik verlangd dit paasmaal met u te eten (Luc. 22,15):
 zo spreekt in Hem de onmetelijke liefde,
 die Hij ons toedraagt.
 Dit is de stem van hen die branden van liefde.
 En omdat de Heer verlangt dat wij Hem ontvangen,
 nodigt Hij ons uit:
 “Komt en eet mijn voedsel,
 drinkt de wijn die ik geschonken heb (Spr. 9,5).
 Eet, mijn vrienden en drinkt,
 en wordt dronken van liefde” (Hoogl. 5,1).
 Niet alleen vermaant Hij ons Hem te ontvangen,
 Hij legt het ons ook op als een gebod:
 “Neemt, eet, dit is mijn lichaam (Mat. 26,26).
 Nog meer: opdat wij Hem toch maar zouden ontvangen,
 lokt Hij ons aan
 door de belofte van het eeuwig leven.

Die uitnodigingen, beloften en dreigingen,
 zij komen allen voort uit zijn groot verlangen
 zich in dit sacrament met ons te verenigen.
 En dit verlangen ontstaat uit de grote liefde,
 die Hij ons toedraagt.
 Want liefde kent geen ander verlangen
 dan één te worden met de beminde,
 en omdat Jezus zich in dit sacrament
 geheel met de mens verenigt –
 “Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt,
 blijft in Mij en Ik in hem” (Jh. 6,56)
 - daarom verlangt Hij zo vurig dat wij Hem ontvangen.

* Alfonsus Van Liguori, Eeuwige waarheden 34 (bij Jh. 6, 44-51)
 UITGAVE: WOORD & BEZINNING © Stichting IWVL - Arnhem